Vyfde Jaer. N° 42. Zaturdag, 16 October 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 16 OCTOBER.

Het stelsel waeraen sommige belgische dagbladen meest getrouw blyven, is hetgene van lastering en eerrooving ten nadeele der priesters. Men zou mogen zeggen dat zy maer bestaen om dit stelsel te bewerken, om het op allerhande wyzen voort te zetten, om te doen gelooven aen hunne dupen dat de priesters het verachtelykste korps uitmaken hetwelk ooit op de aerde leefde.

Die hatelyke doenwyze is aen de gansche liberale drukpers eigen : van groot tot klein, al dat in die lasteraers-party eene pen houden kan, gebruikt ze om zyn venyn op de geestelykheid te werpen. Ziehier daervan nog een voorbeeld :

De verledene maend deelde de *Indépendance* eene briefwisseling mede, in welke zy eene zonderlyke rol aen eenen priester spelen deed. Uit voorzigtigheid zegde zy ook niet waer de zaek gebeurd was, maer bepaelde zich met te verhalen dat zulks in eene streek in Italië had plaets gehad. Het historieken was het volgende : Op zekeren nacht was er een zekere pastor die van zekeren zieke terugkwam en in zeker huis, zekere man, vrouw en dochter opgehangen vond. Eene drydubbele moord was gepleegd. — Deze mael was de *Indépendance* nog niet al te kwaed op de priesters, want hadde zy in hare oogenblikken van woede tegen hun verkeerd, zeker was het dat ze den pastor zou beschuldigd hebben den dader te wezen der drydubbele moord ; maer neen ; zy bepaelde zich met te zeggen dat de moordenaer den knecht of den koster van den pastor was, welke aen het hoofd stond van eene bende kwaeddoeners.

Dit verhael was gevolgd door narigten over de aenhouding van den moordenaer en door bemerkingen op de zedelykheid der pastors en der kosters.

Ja maer, het is wys van in alles het einde af te zien. Nu, de *Indépendance* is eergisteren komen verklaren dat er in gansch haer verhael niet één woordeken waer was, dat het van vooren tot achter eene leugen was van de grofste soort.

En alzoo gaet het algemeenlyk : men kraemt tegen de priesters alle slach van lasteringen en leugens uit, men schendt hunne eer, men betigt ze met ongeloofelyke schelmstukken, — en later moet men bekennen dat alles valsch is, of wel de lafhertigheid by de kwaedwilligheid voegende, zwygt men dat men zweet, ten einde de verantwoordelykheid eener vuige daed te ontwyken. Al wie een eerlyk hert voedt, laet zekerlyk aen zulke afschuwelykheden regt wedervaren ; doch het ware te wenschen dat de eerroovers voor de regtbanken gebragt werden. Dat zou hunne lasterzucht wat doen verkoelen.

Het werk der Heilige Kindsheid.

Het werk der Heilige Kindsheid komt aen HH. Hoogw. de bisschoppen een overzigt toe te sturen van zynen tegenwoordigen toestand, met een verslag over de verdeeling der ingezamelde fondsen voor de behoeften van het jaer 1858.

De opening van China die door het onlangs geslotene vredestraktaet eene wezentlyke zaek geworden is, degene van Japon die voortaen ook als zeker mag aenschouwd worden, en de aenstaende gebeurtenissen van Cochinchina zullen de werken der missionarissen vermenigvuldigen, en roepen reeds de liefdadige medehulp van alle christenen in.

Het werk der H. Kindsheid is bekrachtigd geworden by breve van Onzen Heiligen Vader Paus Pius IX, in dato 8 july 1856.

De Heilige Kindsheid, die den teedersten ouderdom doet deel nemen aen het apostelschap der missionarissen, wydt alleenlyk de giften zyner leden aen de kindsheid toe. Zy bezorgt het doopsel aen heidensche kinderen die in gevaer zyn van sterven ; de onnoozele schepselen welke de goddelooze ouders zouden verlaten of aen de dood ter prooi geven, koopt zy af en doet hen opvoeden.

In den loop van het jaer 1857, heeft de Heilige Kindsheid elf honderd duizend franks ontvangen en heeft er 860,000 uitgedeeld onder 54 missien.

Onder de nieuwe uitslagen welke het verslag van 1858 bestatigt, vindt men het bouwen van een toevlugtshuis in de missie van Peking, van eene krib, van 5 apothekeryen, ruime werkplaetsen en eene groote hofstede opgeregt te Ningpo, in de provintie van Tche-Kiang en deel makende van het gesticht der Zusters van liefde. In een groot getal apostelyke vikariaten, worden er instellingen gesticht die dagelyks aengroeijen door de zorgen der Heilige Kindsheid.

De missien waer de doopsels talrykst geweest zyn, zyn degene : van den Su-Tchuen, 20,000 ; van den midden-Tong-King, 32,000 ; van den Kouei-Tchou, 30,000 ; van den westelyken Tong-King, 26,000 ; van den Yun-nan, 15,000 ; van den oostelyken Tong-King, 14,500.

De midden Raed van het Werk vraegt uit al zyne wenschen, van wege HH. Hoogw. de Bisschoppen, eene vollediger en sterkere inrigting des werks, *door de opregting, in elk bisdom, van eenen algemeenen raed, en door de benoeming van eenen geestelyken bestuerder*, die, onder het bisschoppelyk gezag, leven en beweging geve aen het werk, er den loop en den voortgang van nagaet, er de omstandigheden van omvatte, er de uitslagen van byeen verzamele, en in briefwisseling verkeere met den middenraed van Parys.

Men schryft uit Mechelen :

Onze gemeente schynt met een rood kruis op de kaert van Belgie geteekend te zyn. Een onbeschryfelyke brand komt alweer alhier uit te bersten. Vyftien huizen met den oogst van het jaer en byna al de meubelen zyn door de vlammen verslonden. Alles was tegen brand verzekerd uitgezonderd de meubelen van twee arme familiën die hunne wooningen huerden.

De brand is omtrent de 10 uren 's morgens ontstaen in het huis van Cornelis Beckers, landbouwer, die zich op dat oogenblik met zyn geheel huisgezin in het veld bevond.

Dit huis en de naburige waren met stroo gedekt, het vuer heeft zich met eene schrikkelyke snelheid uitgebreid ; dank aen een met pannen gedekt huis heeft het vernielend element kunnen gekeerd worden. Zonder deze omstandigheid zouden zich heden een tiental andere huisgezinnen zonder schuilplaets bevinden. Het gebrek aen water heeft zich alweder doen gevoelen.

De schade wordt berekend op 90 a 100,000 fr.

M. Meyer, kapelaen te Marlinne, is pastoor te Piringen benoemd, in vervanging van M. Moors, overleden.

M. Kerckhofs, kapelaen te Bilsen (Oude-Biesen), is pastoor te Hees benoemd, in vervanging van M. Guilliams, die zyn ontslag gegeven heeft voor gezondheids redenen.

M. Bamps, kapelaen te Rothem, is kapelaen benoemd te Kessenich.

M. Vandenboorn, kapelaen te Canne, is kapelaen te Bilsen benoemd.

M. Weertz, kapelaen te Jemeppe, is pastoor benoemd te Landen, in vervanging van M. Meyers.

DE HUT VOOR EEN STUK BROOD.

Op de Noorderkusten van het kanael, niet verre van Cherbourg, ligt een klein dorp, door visschers bewoond.

De zonderlinge ligging, het zonderling aenzien van de kusten, alles — tot zelfs de kleine kapel met mos overdekt, geeft aen dat dorp eene schilderachtige ligging.

Onder de hutten is er eene, welke vooral veel door tyd en weder geleden heeft. Het was die van George en Maria.

Die arme menschen hadden drie kinderen, en dikwyls, als de vischvangst slecht was, kwam George met een ligten zak by zyne vrouw terug.

Niettegenstaende deze tegenkanting ontmoedigden zy zich niet. Zy hoopten op de Voorzienigheid, die nooit diegenen verlaet welke werken en bidden.

Iederen morgen ging George op de vischvangst uit en Maria bleef met de kinderen in de hut. Zoodra het werk afgeloopen was, gaf zy ze onderrigt in het vervullen hunner pligten jegens God ; dan liet zy ze eenig klein handwerk doen, om hun vroetydig liefde tot den arbeid in te boezemen.

Men moest gezien hebben hoe huppelend de drie kinderen naer het strand liepen, om er de terugkomst van den visscher af te wachten. Men wedyverde wie het eerst zyn rond en blozend gezigtje zou aenbieden om den vaderlyken kus te ontvangen.

Eens op eenen avond kwam George Kenoc met een somber en onrustwekkend gezigt in de hut. Sedert eenige dagen was de vischvangst onbeduidend. De voorraed in de hut werd uitgeput. George had dan een langen togt beraemd, ten einde alsdan beter het geluk te beproeven. Zyn plan was besloten en den volgenden dag vertrouwde hy het aen Maria :

« Vrouw, zegde hy, ik ga voor veertien dagen, voor eene maend misschien, wie weet het !... naer andere gewesten... maer heb moed en vertrouwen. God waekt over de ongelukkigen ; zyne Voorzienigheid is groot... De visscher gelooft er aen, en, dank aen haer, bereikt hy altyd het strand...

— Gaet gy heen, vader ? riepen de drie kinderen te gelyk. Waerom komt gy des avonds niet terug om in de hut te slapen ? O, wy zullen bang zyn ! Maer toch gy zult zeer spoedig terugkeeren, niet waer ? »

George ombelsde vrouw en kinderen, allen weenden alsof zy hem niet moesten terugzien, en hy vertrok. Langen tyd volgde het huisgezin van den visscher met het oog de boot ; nog langer bleven de blikken van Maria op den Oceaen gevestigd. « Bescherm hem, o myn God ! bescherm hem ! » zoo bad zy.

Maria kwam terug met een gebroken hart. De eerste week werd zeer droevig overgebragt. Om in de noodwendigheid van ieder te voorzien, ging de arme vrouw netten by de buren knoopen.

Des morgens, alvorens heen te gaen, ombelsde zy hare kinderen, gelastte hun heel zoet te zyn en maekte hun den maeltyd gereed — een maeltyd, welke bestond uit droog brood, kaes en gedroogde visch.

De kinderen, zooals zy op dien ouderdom zyn, bragten hunnen tyd door met op den oever te spelen tot dat de klok het middaguer aenkondigde. O, dan kwamen zy zich spoedig neêrzetten op de bank die buiten de hut stond, en het was een regt genoegen, hen zoo smakelyk te zien eten.

Eens dat zy hun zwart brood genuttigd hadden, maer ditmael geheel droog — want de arme moeder had niet beter — trad een grysaerd, die zich slechts met moeite staende hield, hen nader.

« Myne vriendjes, zegde hy, laet my, ik bid u er om, een weinig op uwe bank uitrusten.

— O heel gaerne, riepen de drie kinderen te gelyk. Ziedaer, ziedaer ! hier is myne plaets. »

En zy omringden den onbekende die zich op den steen had neêrgezet ; hunne oogen vestigden zich op hem en er was in hunne kinderblikken eene mengeling van belangstelling en nieuwsgierigheid te lezen. Louisa, een der twee kleine meisjes, waegde het te zeggen :

« Maer waerom hebt gy zoo veel gegaen ? Gy had onder den weg moeten rusten, en dan, gy hebt geenen stok om u te ondersteunen. Grootvader Kernoc, die ook heel oud is, heeft er altyd een...

— Gy vraegt my, kinderen, waerom ik onderweg geene rust geniet ? Het is dat men op mynen ouderdom styve beenen krygt en niet ligt op het gras of in de gracht van de weg gaet neêrzitten ; dan, om in eene herberg te rusten, moet men geld hebben en dat heb ik niet. Sedert dezen morgen heb ik niets meer gegeten.

— Niets gegeten sinds dezen morgen ? o myn God ! hernam Pieter, het oudste der kinderen ; dan moet gy wel honger hebben. Maer wat aenvangen ?... Ha, er blyft ons eenig brood over ; het is voor dezen avond bestemd... Maer dat is gelyk ; als gy het wilt...

— Gy biedt het my zoo gulhartig aen ! Laet ons deelen.

— Het deelen ?... zegde de kleine Anna op hare beurt ; och neen ! het is voor u alleen ; wy zullen niet sterven, al zouden wy er ons al eens van berooven... »

De vreemdeling verteederd over het goede hart van zyne kleine vrienden begon te eten.

« God zal u zegenen, kinderen ! zegde hy ; hy zal u eens het goede vergelden dat gy my nu bewyst.

— O, wy kennen hem wel, den goeden God ! onderbrak